WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

Nr. 31 31 JULI 1965

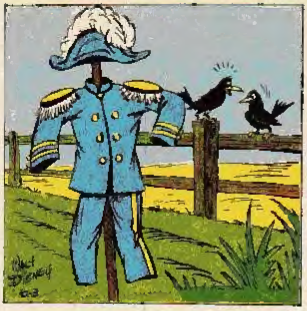

„Oh, heel veel admiraals worden hoer als ze met pensioen gaan!"

OOM DONALDS BRIEVENBUS

Nog even en het is weer vakantie. Ik hoop dat jullie volop van de zon kunnen genieten, maar mocht je op een regenachtige middag met je tijd geen raad weten, schrijf dan eens een briefje naar: Postbus 792, Amsterdam. Vergeet niet, duidelijk je naam en adres te vermelden, en in de linkerbovenhoek van de envelop te zetten: OOM DONALDS BRIEVENBUS. Tot schrijfs!

OLAF en OSWALD. Ik hoop dat jullie dit lezen, jongens, want ik was erg blij met het prachtige houten portret dat jullie van DONALD DUCK hebben gemaakt. Het staat op m'n bureau, zodat ik het steeds kan zien. Ik wilde jullie graag zelf een briefje sturen, maar ik weet je adres, en zelfs je achternaam niet! Schrijven jullie nog eens, en adresseer je brief dan aan de REDACTIE DONALD DUCK. Zodra ik jullie briefje, met je adres, krijg, hoor je meer van me!

ALIE BIJLEVELD, Delfzijl. Is Hennie al weer beter? Jouw raadseltje vond ik ook wel „stoer", maar ik ben er toch uitgekomen. Als je steeds de volgende letter neemt, is de oplossing: nagel. Is dat goed? Dag, Alie!

WILMA DE KORT, Tilburg. Ik vind het fijn dat jij en je broers de DONALD DUCK met zoveel plezier lezen. Maar niet te veel ruzie maken om wie hem het eerst mag hebben, hoor! Doe je de groeten aan je broers? Dag, Wilma!

ONS ZIEKENLIJSTJE

De volgende kinderen zullen erg blij zijn met wat post: **Henry Schuiers,** 16 jr.; **Gerard van Heck,** 15 jr.; **Herman Leussink,** 15 jr. en **Frits Vermeulen,** 12 jr. Foto's van de Beatles en de Rolling Stones, speldjes en postzegels. Hun adres: San. Dekkerswald, Margriet-pav., Groesbeek. **Dikkie Verschoor,** 9 jaar — speldjes, ansichtkaarten — Kinderpaviljoen, Academisch Ziekenhuis, Leiden. **Roy Breton v. Groll,** 15 jr. — speldjes en postzegels — San. Hellendoorn, Pav. Zaal D, Hellendoorn. **Anny Keuter,** 13 jr. — foto's van Rob de Nijs — Schans 15, Uithoorn. **Simon Houtenbos,** 13 jr. — speldjes en dierkaarten — Maria-Stichting, Kinderafd. Haarlem. **Ansje Schaepmeester,** 17 jr. — speldjes en bordduurgaren — San. Dekkerswald, Pav. Margriet, Dekkerswald. **Henk van Eijsden,** 18 jr. — Elvis Presley — Johannastichting, Pav. Arnhem, Heijenoordseweg 5, Arnhem. **Andre Schrürs,** 6 jr. — kaarten en speldjes — Diaconessenhuis, Kinderafd. Zaal 2, Eindhoven. **Marian Scheffer,** 7 jr. — speldjes en sigarebandjes — Margriet-pav. San. Dekkerswald, Groesbeek. **Appie Jansen,** 15 jr. — speldjes en ansichten — San. Sonnevank, Pav. 2 Kamer 1, Harderwijk. De volgende kinderen bedanken alle vriendjes en vriendinnetjes voor de post die ze gekregen hebben: **Petra Tenge,** Utrecht; **Peter v. d. Kleij,** Amsterdam; **Marian Welgraven,** Utrecht; **T. Hehanussa,** Hilversum; en **T. v. Zanten,** Den Haag.

DAT DOE JE WEL EVEN!

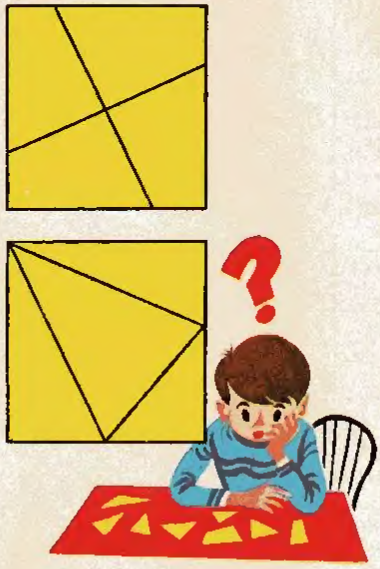

Teken deze figuren op stevig wit karton, knip ze langs de lijnen in 8 stukken. Schuif deze stukken door elkaar en probeer er binnen de vijf minuten weer twee vierkanten van te maken. „Dat doe ik wel even," zeg je overmoedig. Goed, ga je gang, máár . . . binnen die vijf minuten. Misschien lukt het, misschien ook . . . niet!!

OPLETTEN ALLEMAAL

De winnaars van prijsvraag nr. 24 zijn:

1e prijs: Truusje Knoops, Heide 11, **Heijthuijsen;**

2e prijs: Ton Smit, Carnisselaan 82a, **Rotterdam;**

3e prijs: J. Schout, **Bitthem;** Kinderen Dubel, **Barendrecht.** I. en A. Vos, **Den Haag;** P. Scheider, **Den Bosch;** I. Bruinsma, **Abbega, Fr.;** Kinderen Begthel, **Delft;** W. Kok, **Baarle-Nassau;** M. Oskam, **IJsselstein;** L. en W. Kersbergen, **Gorinchem;** L. Walraven, **Bloemendaal.**

4e prijs: E. d. Vries, **Een-West, Dr.;** L. Doeksen, **West-Terschelling;** M. Haantjes, **Heemstede;** E. Höster, **Drachten;** A. Geritsen, **H. I. Ambacht;** L. Mulder, **Hardenberg;** J. Wissink, **Hengelo;** H. Betten, **Elsh.;** R. Campman, **Arnhem;** K. Visser, **Den Burg, Texel;** I. Velten, **Enter;** H. Udo, **Rovenswaaij;** H. Heijs, **Apeldoorn;** J. Lamers, **Den Helder;** S. As, **Axel;** R. Lageveen, **Dalfsen;** E. Mol, **Eemnes;** P. Cornet, **Ede;** I. Hendrikx, **Venray;** J. Lacor, **Zeist.**

De oplossing van prijsvraag nr. 29 luidt: STER.

★ PRIJZEN ★

Eerste prijs: een horloge of autoped naar keuze; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: 'n badmintonspel; 20 vierde prijzen: 'n bal.

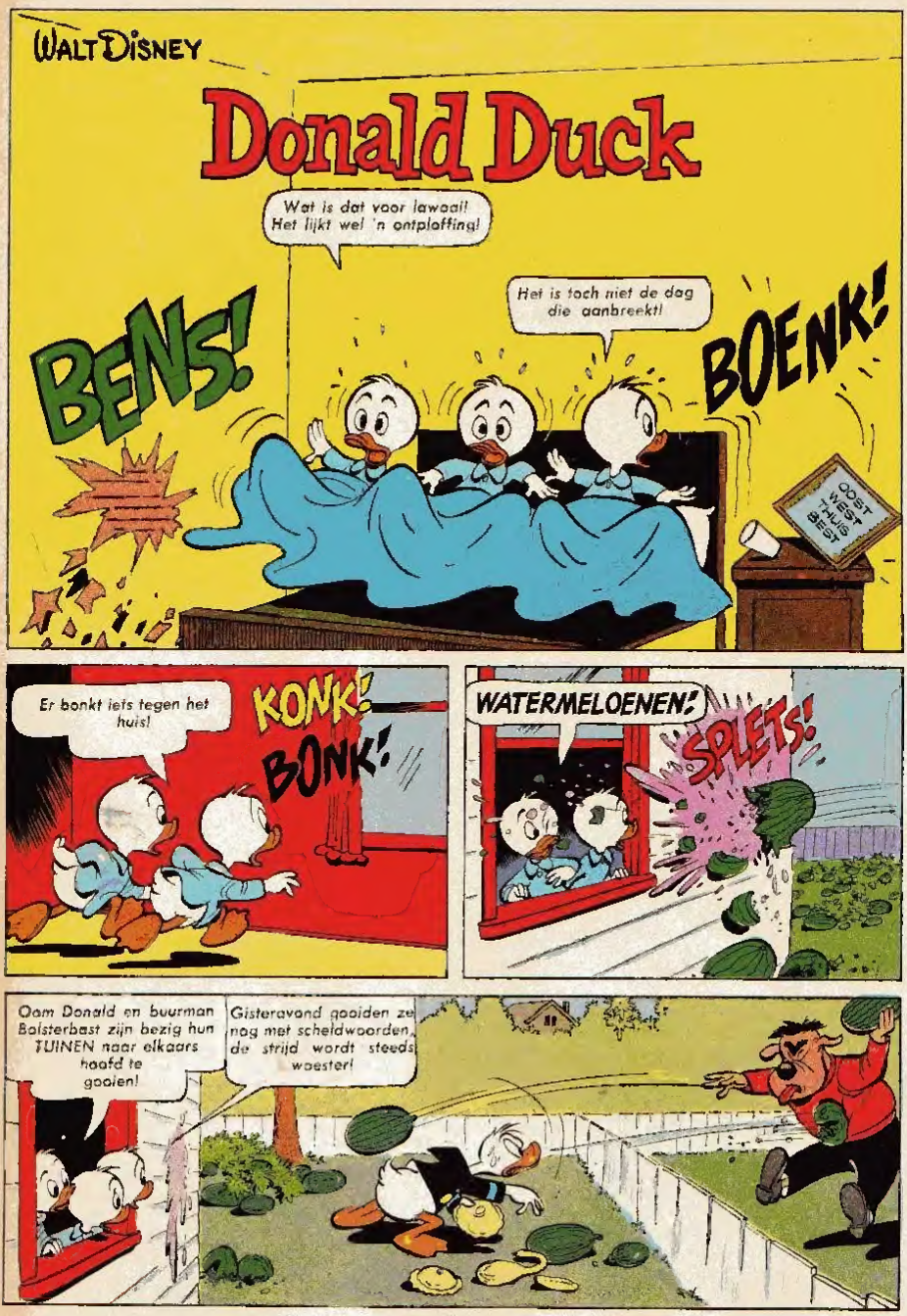
WALT DISNEY
Donald Duck
Wat is dat voor lawaai! Het lijkt wel 'n ontploffing!
Het is toch niet de dag die aanbreekt!
BENS!
BOENK!
COST WEST THUIS BEST
Er bonkt iets tegen het huis!
KONK!
BONK!
WATERMELOENEN!
SPLETS!
Oom Donald en buurman Balsterbast zijn bezig hun TUINEN naar elkaars hoofd te gooien!
Gisteravond gooiden ze nog met scheldwoorden, de strijd wordt steeds woester!

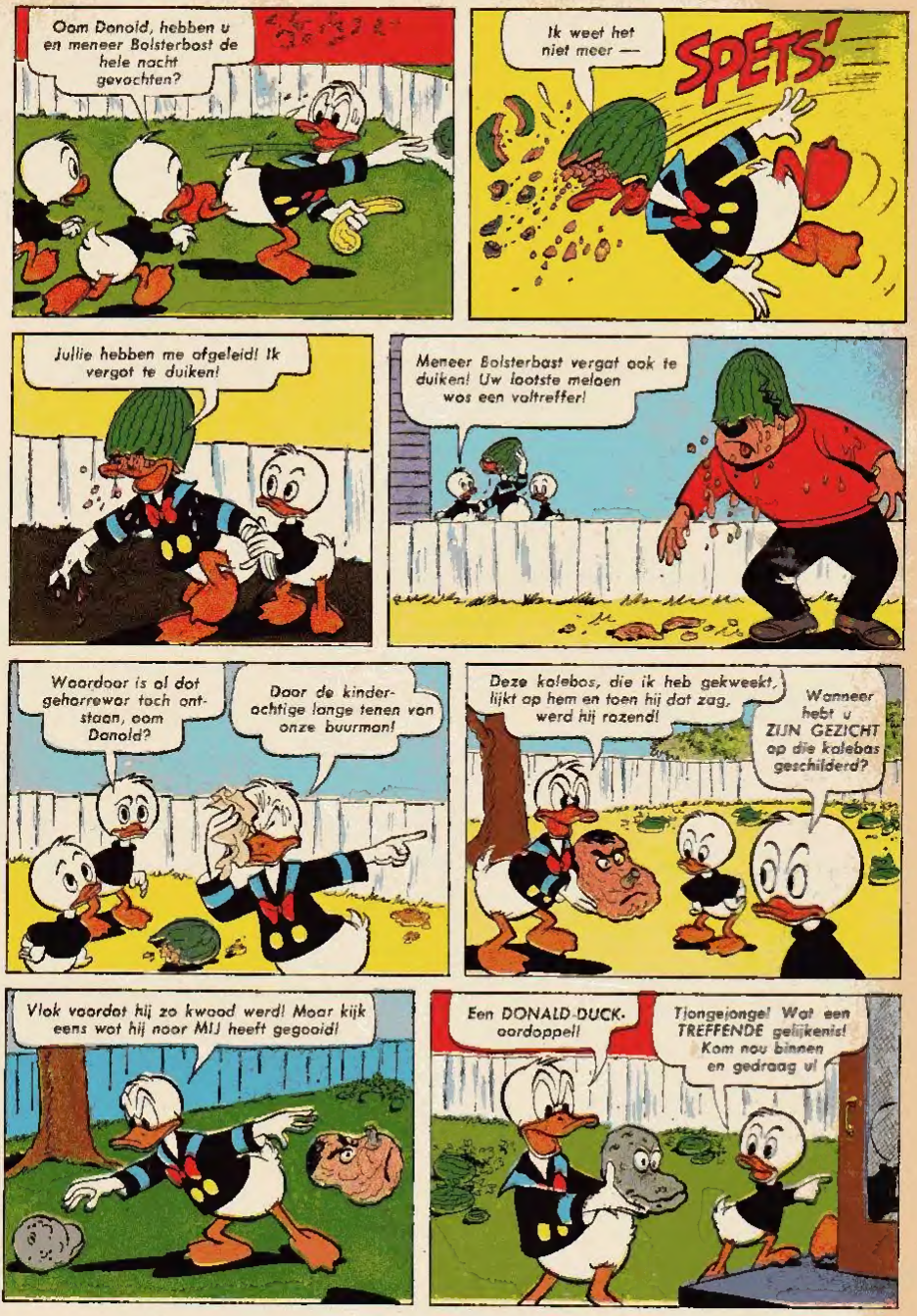
Oom Donald, hebben u en meneer Bolsterbast de hele nacht gevochten?
Ik weet het niet meer —
SPETS!
Jullie hebben me afgeleid! Ik vergat te duiken!
Meneer Bolsterbast vergat ook te duiken! Uw laatste meloen was een voltreffer!
Waardoor is al dat gehorrewar toch ontstaan, oom Donald?
Door de kinderachtige lange tenen van onze buurman!
Deze kalebas, die ik heb gekweekt, lijkt op hem en toen hij dat zag, werd hij razend!
Wanneer hebt u ZIJN GEZICHT op die kalebas geschilderd?
Vlok vaardat hij zo kwaad werd! Maar kijk eens wat hij noor MIJ heeft gegoaid!
Een DONALD-DUCK-oordoppel!
Tjongejonge! Wat een TREFFENDE gelijkenis! Kom nou binnen en gedraag u!

Hoe staat het met het ontbijt oom Donald?
Goed! Ik zal pannekoeken maken!
Waarom probeert u niet alles vreedzaam uit te praten met meneer Balsterbast?
Dat kan niet! Als we maar naar elkaar kijken, worden we zo kwaad, dat we niet meer kunnen praten!
Dan moet u elkaar OPBELLEN, oom Donald!
Helpt ook niet! De telefoondraden zouden smelten!
PLOP!
Lieve help! Wat een rook komt er van dat beslag!
Wat zit er in?
Het ruikt naar gemalen vleermuizen!
Hihi! Die Duck kan niet koken! Hihi!
Balsterbast gluurt natuurlijk daar dit kwastgat! Ik zal hem het lachen doen vergaan!
Kan niet koken! Hihihi!

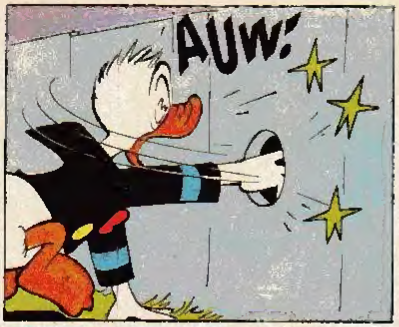
AUW!

Oh! Dat was Balsterbast niet, dat was een grammofoon!
Kan niet koken! Hihihi!

Hah! Ha! Ha!
Balsterbast staat DAAR te lachen . . . buiten bereik!

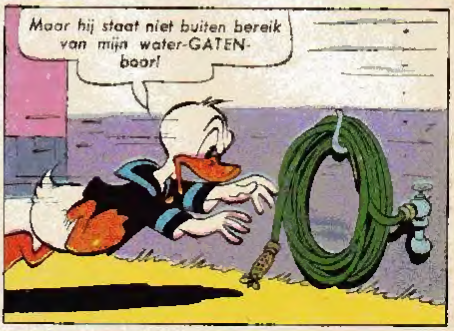
Maar hij staat niet buiten bereik van mijn water-GATEN-boor!

Met dit ondergrondse apparaatje zal ik die grijns van zijn gezicht SPOELEN!
HA!HA!

Heb ik die Duck even te grazen! Ha! Ha! Ha!

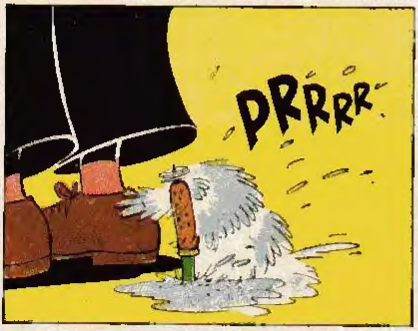
PRRRR

Ha! Ha! Ha! Heb ik die Balsterbast even te grazen? Ha! Ha! Ha!

Wat een achterbakse, ondermaatse, achtergebleven, achterlijke stonentijdperkmanier van vechten!
Als we die heethoofden er nou maar van konden overtuigen dat men in deze verlichte tijd niet meer vecht, maar onderhandelt!

Wat een gemene, laag-bij-de-grondse, waterige spuitstreek!

PLETS

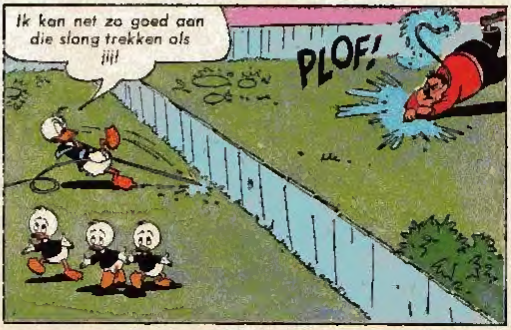
Ik kan net zo goed aan die slang trekken als jij!
PLOF!

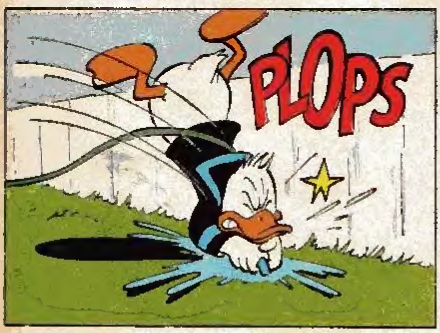
PLOPS

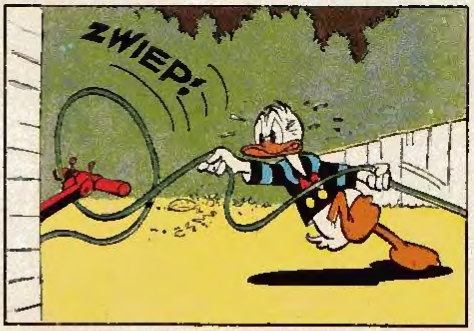
ZWIEP!

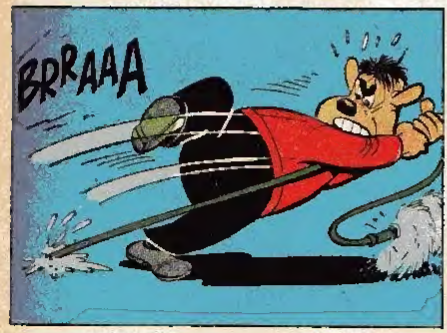
BRRAAA

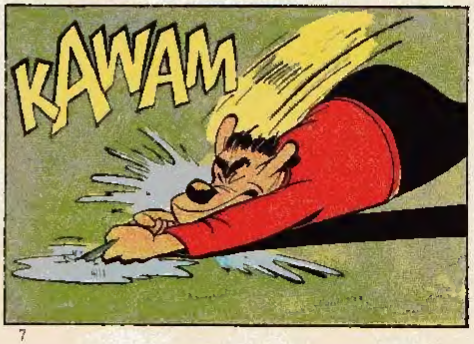
KAWAM

Ziezo! Daar zal meneertje Spierbal wel een poosje zoet mee zijn! Ondertussen zal ik de modder van mijn persoontje gaan wassen!
VRRAA BRRAA
En na een lekker heet bad ga ik naar buiten om hem uit te lachen!
Raakt die Duck dan NOOIT uitgeput!
OHO!
VRRAA
Dus we voeren een machinale strijd! Goed, best!
Hé, hoe kan dat nou! Het was net of het bad bewoog!
Lieve help! Ze bouwen de huizen tegenwoordig beslist niet zo stevig als vroeger!
Ha! Ha! Ha!

Wat zal ik een plezier hebben als ik hem die boosaardige streek betaald zet!
Oh nee, geen sprake van! U haudt nu meteen op met die anzinnige ruzie! Straks breken jullie met z'n beiden het hele huis af!
Hier is een zelfgemaakte buizen-telefoon! U kunt net zo goed met meneer Balsterbast kibbelen zonder de hele zaak af te breken!
Vecht maar met WOORDEN! Dat is veel goedkoper!
Dus jullie willen dat ik de zaak met je oom regel via deze „directe verbinding"?
Goed! Ben je daar, Donald?
Ja, daargehaalde winterwortel-afknabbelaar!
Goed! Laten we dan eens wat SPANNING in het verhaal brengen!
AAA-AAH!
Dat was een karte vredes-onderhandeling!
KNIP!

Kop op, oom Donald! Probeer eens met Bolsterbast te praten door deze PIJP!
Ja, een vredespijp!

Hallo, Bolsterbast! HOOR je me?
JA!

Hoor dit dan eens!
PANG

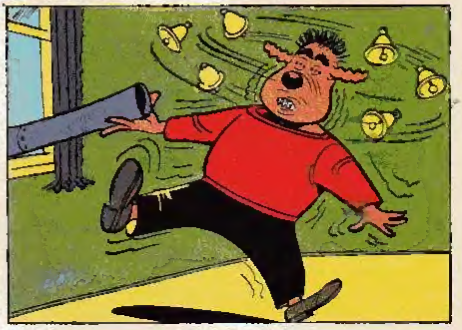

Dat wou ik even zeggen!
Ik versta je niet, Duck! Maar ik begrijp wat je bedoelt! Ik wilde ook zoiets zeggen!

KRAKS

HATSJIE
HATSJOE!
PJOE
Horder, Duck! Ik kon je niet horen!

Volgende bedrijf! Die vredespijp heeft ook al niet geholpen!
Ik heb nog nooit zo'n zwore pijp gerookt!

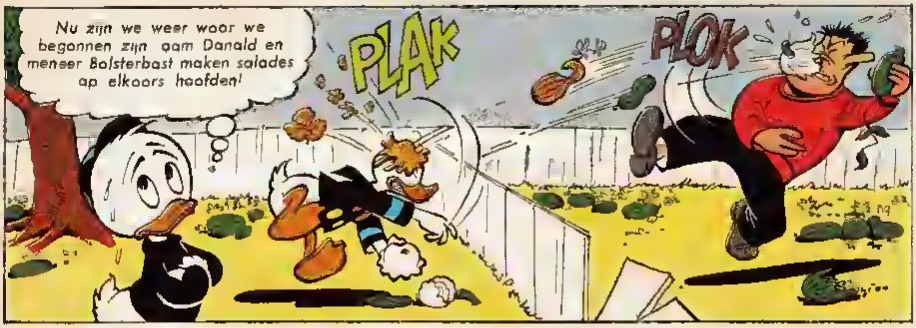
Nu zijn we weer waar we begonnen zijn oom Donald en meneer Bolsterbast maken salades op elkaars hoofden!
PLAK
PLOK

Sleep oom Donald naar binnen! We hebben hier een paar vredes„duifjes"!

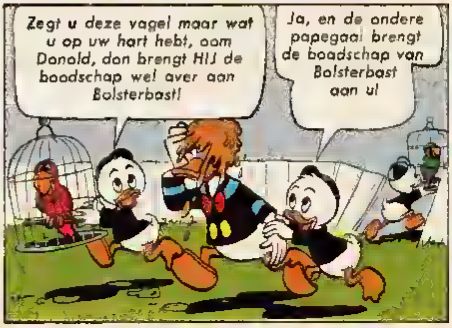
Zegt u deze vogel maar wat u op uw hart hebt, oom Donald, dan brengt HIJ de boodschap wel over aan Bolsterbast!
Ja, en de andere papegaai brengt de boodschap van Bolsterbast aan u!

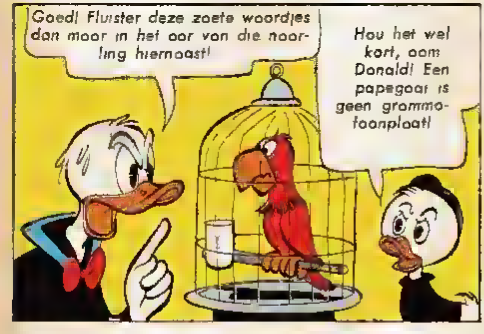
Goed! Fluister deze zoete woordjes dan maar in het oor van die naarling hiernaast!
Hou het wel kort, oom Donald! Een papegaai is geen grammofoonplaat!

Zeg dit maar tegen die vervelende Duck — WAPPER OP!

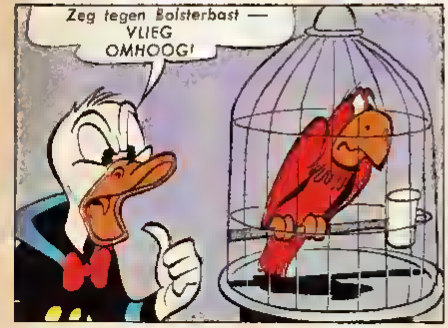
Zeg tegen Bolsterbast — VLIEG OMHOOG!

Het gaat vast goed! Ze zullen het zo druk hebben met beledigingen aan hun papegaaien te leren, dat ze hun ruzie erbij vergeten!

Zieza, ga je gang! Weet je nog wat je moet zeggen?
Vlieg omhoog!

Vlieg om hoog!
Wapper op!

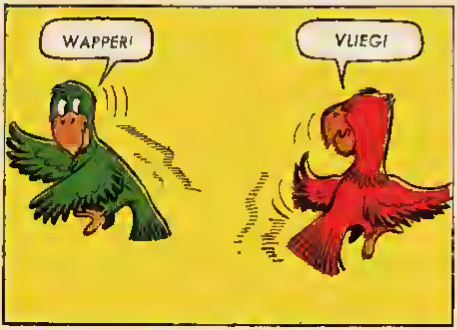
WAPPER!
VLIEG!

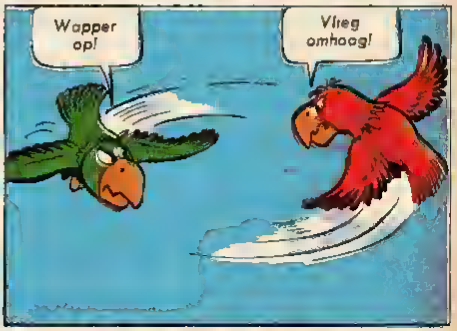
Wapper op!
Vlieg omhoog!

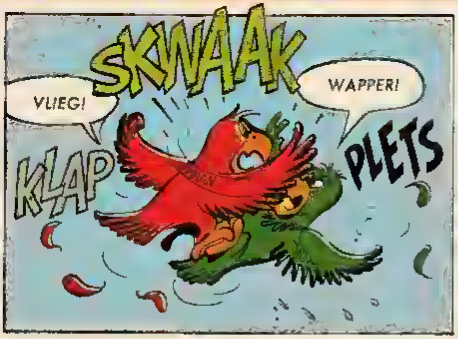
SKWAAK
VLIEG!
WAPPER!
KLAP
PLETS

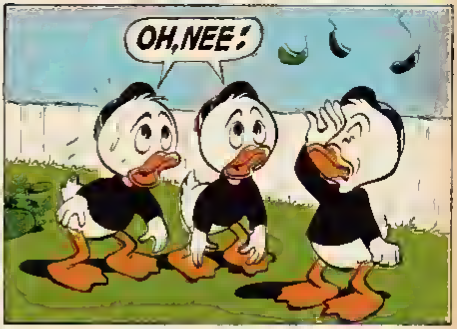
OH, NEE!

Waar waren we voordat we ons met dat geharrewar gingen bemoeien?
In BED!
Dan hadden we daar moeten BLIJVEN!

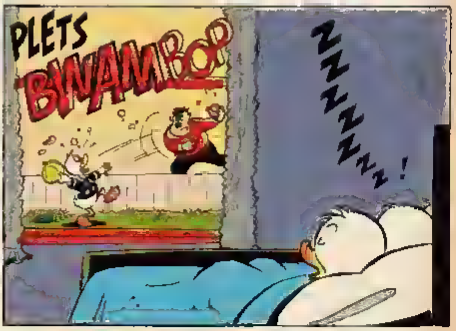
PLETS
BWAMBO
ZZZZZZZZ!

ditjes en datjes van Donald Duck

HEB JE DIE AL?

Uit een serie van tien postzegels met voorwereldlijke monsters erop kozen wij deze, waarop de stegosaurus staat afgebeeld. Dit dier heeft zo'n slordige 130 miljoen jaar geleden op onze aarde rondgewandeld. Men heeft zijn overblijfselen in Noord-Amerika gevonden. Hij was plomp gebouwd en zijn huid werd beschermd door pantserplaten. Op zijn rug had hij een lange kam van beenplaten, die ongeveer een halve meter hoog waren en wel 10 cm dik. Als extra afweer tegen vijandelijke dieren had hij op zijn staart bovendien nog een aantal lange, puntige stekels. Merkwaardig is dat alle dieren uit dit tijdperk een buitengewoon kleine kop (met naar verhouding tot hun omvang een zeer kleine hoeveelheid hersenen) hadden. Deze serie — waarop ook de brontosaurus, het grootste dier dat ooit ter wereld heeft geleefd (gewicht ongeveer 35.000 kg), staat afgebeeld — werd uitgegeven in Polen in februari 1965.

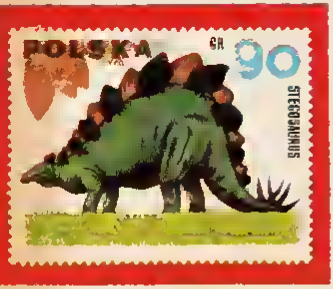

NIET VOOR DE REGEN?

Mevrouw Kermer heeft een mooie paraplu gekocht. Een paar dagen later komt ze in de winkel terug en zegt boos tegen de verkoper: „Bekijkt u mijn nieuwe paraplu eens, de kleuren zijn allemaal doorgelopen."
De verkoper bekijkt de paraplu aan alle kanten, geeft hem aan mevrouw terug en zegt: „Jammer, mevrouw, hier is niets aan te doen. U hebt er natuurlijk mee in de regen gelopen."

ZIN IN GOOCHELEN?

Een fijn goocheltrucje! Neem twee lucifersdoosjes. In het ene doosje moet tien of twaalf lucifers zitten, het andere doosje is leeg. Stop het doosje met de lucifers in de rechtermouw van je bloes of jumper. Het lege doosje laat je dan aan je publiek zien. Men mag er zich zelf van overtuigen dat het doosje leeg is. Neem nu het lege doosje tussen duim en vinger van je rechter hand en schud het krachtig heen en weer. Nu is de truc dat de lucifers in het doosje dat je in je mouw gestopt hebt, flink beginnen te rammelen, zodat het precies lijkt of er iets in het lege doosje rammelt. De verbazing van het publiek kent geen grenzen als ze opnieuw zien dat het doosje waarin het zo rammelde, echt helemaal leeg is. Natuurlijk onthul je het geheim nóóit. Zul je zien hoe vaak je dezelfde goocheltruc moet doen zonder dat één kind er iets van snapt, en dat is juist het fijne van dat „lege" rammelende lucifersdoosje.

BOERINNETJE IN HET BOEK.

Door op een stuk stevig tekenpapier het blok van ruitjes te tekenen, kun je heel gemakkelijk het boerinnetje in de hokjes natekenen.
Kleur de tekening als op het voorbeeld, knip hem langs de dikke buitenste lijnen uit en knip met een puntig schaartje de stippellijnen bij de handjes in. Wip de nu losgekomen handjes iets omhoog en schuif ze over de bladzijde van een boek heen.

ANSICHT VOOR DE POES

In Amerika is een mijnheer op de gedachte gekomen prent briefkaarten met „hartelijke gelukwensen" erop te maken voor alle soorten huisdieren. Op de ene kaart staat een lieve poes, op de andere een schat van een hond, op de derde een sierlijke duif en op weer een andere een aantrekkelijke klp. Ook de hamster, de witte muis en de schildpad zijn niet vergeten. Er zijn verjaardagskaarten bij en ook kaarten met „de beste wensen voor een spoedige beterschap". De bedoeling is dat ze namens het ene huisdier aan het andere worden gestuurd. En die mijnheer zegt dat zijn zaken heel goed gaan.

KLAASJE EN HET ZEEPAARDJE

verteld en geïllustreerd door RUDY v. d. WERFF

OP een dag vond Klaasje een zeepaardje Het kwam de sloot inzwemmen waar Klaasje zat te vissen en het schoot precies door de mazen van z'n leefnet Het net was leeg, want de grote snoek die Klaasje een kwartier geleden had gevangen was dertien minuten geleden met een grote sprong ontsnapt En dat was maar gelukkig ook, want anders had het zeepaardje niet lang meer in het leefnet gelaefd Nu spartelde het boos tussen de mazen rond en raakte met zijn lange staart verward in het touw.

„Hallo, waar kom jij vandaan," zei Klaasje en maakte de staart voorzichtig los

„Ik kom uit de oceaan," zei het paardje en zwiepte met zijn staart, zodat hij bijna weer verward raakte „Je moet niet zo spartelen!" zei Klaasje, „anders raak je weer in de knoop en ik blijf niet met je bezig Ik moet op mijn dobber letten!" en hij gaf een ruk aan zijn hengel, om te laten zien hoe druk hij het had „Ik geloof er niks van," zei hij na een tijdje.

„Dat moet jij weten," zei het zeepaardje. „Waar geloof je niks van?"

„Je maakt mij niet wijs dat je uit de oceaan komt Kom nou! Maar je bent wel een rare vis, ik heb eigenlijk nog nooit zo'n vis hier in de sloot gezien! Wel voorntjes en baarzen en bliekjes en zo, maar geen vraagtekenvis zoals jij!"

Klaasjes dobber bewoog even, en Klaasje probeerde met zijn ene oog naar de dobber en met zijn andere oog naar het beestje in het leefnet te gluren, maar het mislukte en toen keek hij maar met allebei zijn ogen naar het leefnet Het beestje leek werkelijk op een vraagteken! zijn gebogen lijfje stond rechtop op zijn staart, die nu met een vrolijke krul naar boven wees

„Ik ben geen vraagteken-vis," zei het beest boos „Ik ben een zeepaard en ik kom wel degelijk uit de oceaan! Ik ben hier met vakantie!"

„Vakantie?" herhaalde Klaasje verbaasd

„Ja, ik ben met de jonge palingen mee gekomen Je weet toch dat de kleine palinkjes ieder jaar uit zee het land intrekken om daar een plekje te zoeken waar ze kunnen wonen Toen ze dit jaar langs het koraalrif kwamen, waar ik woon, heb ik iedereen goeiedag gezegd en ben met ze mee gegaan Ik wilde weleens wat van de wereld zien, en als je steeds maar op de bodem van de oceaan blijft zitten, zie je niet veel! En nou ben ik hier, maar het bevalt me niks! Ik krijg het soms zo benauwd, weet je, en het eten smaakt me ook niet meer, steeds maar kroos in plaats van sappig wier, en dan die akelige kikkervisjes.. ." Het kleine stemmetje van het diertje werd steeds zachter, en ineens hoorde Klaasje duidelijk een snik en hij zag hoe een grote traan uit het oog van het zeepaardje in het water gleed Nu zul je zeggen dat kan niet, je kunt geen traan in het water zien maar de traan van het zeepaardje was heel glanzend en zilverkleurig, alsof hij van parelmoer was en Klaasje zag hem duidelijk in het water vallen.

Hij kreeg medelijden met 't paardje „Huil maar niet, hoor," zei hij „Ik zal je wel helpen Ik zal wel iets bedenken waardoor je weer beter wordt Want dat je ziek bent, staat wel vast!" Klaasje knikte daarbij plechtig met zijn hoofd, want hij was erg trots op deze mooie zin De dokter had hetzelfde gezegd toen hij de vorige winter mazelen had gehad, en Klaasje had het een prachtige zin gevonden en hem goed onthouden, zodat hij hem eens kon gebruiken als dat zo te pas kwam

Nu staarde hij peinzend naar zijn dobber en zo nu en dan gluurde hij naar het zeepaardje in het leefnet, om te zien of het niet door de mazen was geglipt want hij had nou wel beloofd dat hij het zielige diertje zou helpen, maar met die vreemde snoeshanen was je nooit helemaal zeker en misschien zou

het zeepaardje toch wel willen ontsnappen als het de kans kreeg.

Ineens begon Klaasje te schreeuwen, zodat een dikke blik die aan het aas snuffelde, verschrikt wegschoot en het zeepaardje bijna uit het leefnet sprong.

„Ik heb het, ik het het, ik weet het! Natuurlijk voel je je niet lekker — je bent immers een PAARD, ook al ben je dan maar een kleintje, en paarden horen niet in de zee thuis en ook niet in een sloot. Paarden horen in de WEI te staan, waar ze gras en klaver kunnen eten! Daar worden ze groot en sterk van. Het is ook geen wonder dat je zo klein bent ... je hebt nooit het goeie paardevoer gehad!"

Het zeepaardje stond onbeweeglijk in het leefnet en luisterde met grote ogen. „Zou je denken?" fluisterde het. „Zou je denken dat het daar van komt?"

„Beslist," zei Klaasje. „Daar komt het van! Maar we zullen er nu meteen iets aan doen. Ik breng je nu dadelijk naar de weide en den kun je net zoveel gras en klaver eten als je wilt — en moet je eens zien hoe groot en sterk je dan wordt!" en hij stond op, schepte het zeepaardje uit het water en bracht het naar de paardewei. Hij zocht een zacht plekje tussen de roze en witte klaverbloemen bij de drinkplaats en legde het paardje voorzichtig neer.

„Zo," zei Klaasje, „eet smakelijk," en hij keek toe hoe het zeepaardje voorzichtig een hapje van een roze klaverbloem nam. Het zeepaardje verslikte zich een beetje en hoestte een welnig en toen hinnikte het zo luid, dat Klaasje verschrikt overeind vloog en zijn handen voor zijn oren sloeg en zijn ogen stijf dicht kneep en bibberend bleef wachten op de vreselijke dingen die gingen gebeuren.

Toen er drie minuten lang niets verschrikkelijks was gebeurd, opende Klaasje voorzichtig zijn ogen en keek recht in een groot goedig paardegezicht. „Lieve help," zei Klaasje ontdaan. „Heb jij gehinnikt?"

Het paard keek Klaasje bezorgd aan. „Voel je je niet lekker?" vroeg het. „Steek je tong eens uit! En kijk me eens goed aan! Ik ben het je ouwe vriend Bertus! En natuurlijk heb ik gehinnikt! Wie anders?"

„Ik dacht een moment dat het zeepaardje zo hinnikte," zei Klaasje, „toen het van de roze klaver bad gegeten. Zeg, waar is het eigenlijk? Je staat er toch niet op, hè, Bertus?"

„Bedoel je dat uitgegroeide donderkopje dat daar tussen de klaver ligt? Ik wilde je juist vragen wat dat beest daar deed. Volgens mij is het een vis, en hoort het in het water."

„Het is een paard," zei Klaasje. „Het hoort in de klaver."

„Het is een uit zijn krachten geschoten donderkopje en het hoort in de sloot," zei Bertus.

„Het is een paard, dat nooit het goede voer heeft gehad en het hoort in de wei om klaver te eten en op krachten te komen," zei Klaasje. „Ik heb het zelf uit de sloot gevist. Het kwam uit de oceaan met de palinkjes mee, en het heeft zijn hele leven in de zee gewoond en wier gegeten, en daarom is het nooit gegroeid. Als jij je hele leven in de zee had gewoond en wier had gegeten, was je ook zo klein. Misschien was je er wel helemaal niet geweest."

„Nog even," zei Bertus, „nog even en dit beest is er ook geweest. Moet je zien hoe het hijgt. Zeebeesten horen in het water, daar gaat niets van af, en breng het nou gauw terug naar de sloot, want anders gebeuren er ongelukken."

Klaasje raapte het zeepaardje geschrokken op. Het had zijn grote ogen dicht gedaan en hijgde vreselijk.

„Rennen!" riep Bertus, en stormde vooruit naar de sloot.

Klaasje holde achter hem aan en liet het zeepaardje pardoes in het water vallen.

Het bibberde toen het in het koude water terecht kwam, en sloeg zijn ogen op.

„Ik wil naar m'n moeder," zuchtte het.

„Die kant op," zei Bertus, „steeds maar die kant op tot aan de rivier en dan rechtdoor tot aan zee. De rest moet je zelf maar vinden."

„Dank je wel," zei het zeepaardje. „Dan ga ik maar meteen. Ik verlang zo naar huis. Bedankt voor alles, hoor, het was goed bedoeld. Maar ik blijf toch maar liever een gewoon zeepaardje. Dag!"

„De groeten! Aan de palingen!" riep Klaasje, en wulfde tot het paardje om een bocht in de sloot verdween.

„Gewoon noemt-ie dat!" bromde Bertus terwijl ze terug naar de paardewei liepen.

„Een GEWOON zeepaardje! Wat je maar gewoon noemt! Geef mij maar klaver!" en hij nam een ferme hap van de roze en witte bloemen, die het zeepaardje niet had gelust.

WALT DISNEY

Otto van Draken-stein

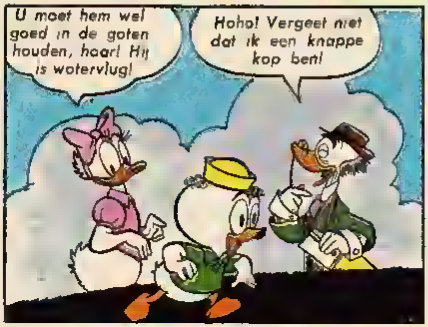

Nee! Daar niet in! Wacht! Ik moet dit eerst vastbinden!
Pukketje wil pele!

Ooh . . . je moet van mijn wetenschappelijke apparaten afblijven, stouterdje! Ik zal je maar vastbinden!

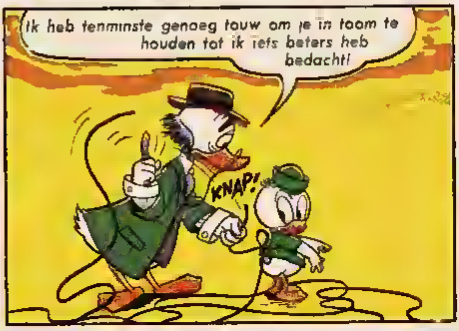
Ik heb tenminste genoeg touw om je in toom te houden tot ik iets beters heb bedacht!
KNAP!

En nu bind ik het andere eind veilig vast. . . hmm , zodat hij een poosje uit mijn weg is!
OOH!

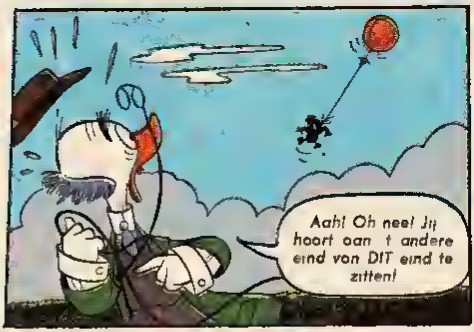
Aah! Oh nee! Jij hoort aan t andere eind van DIT eind te zitten!

Willie! Het kind is me uit de hand gelopen! Ik heb je luchtfiets nodig!
?

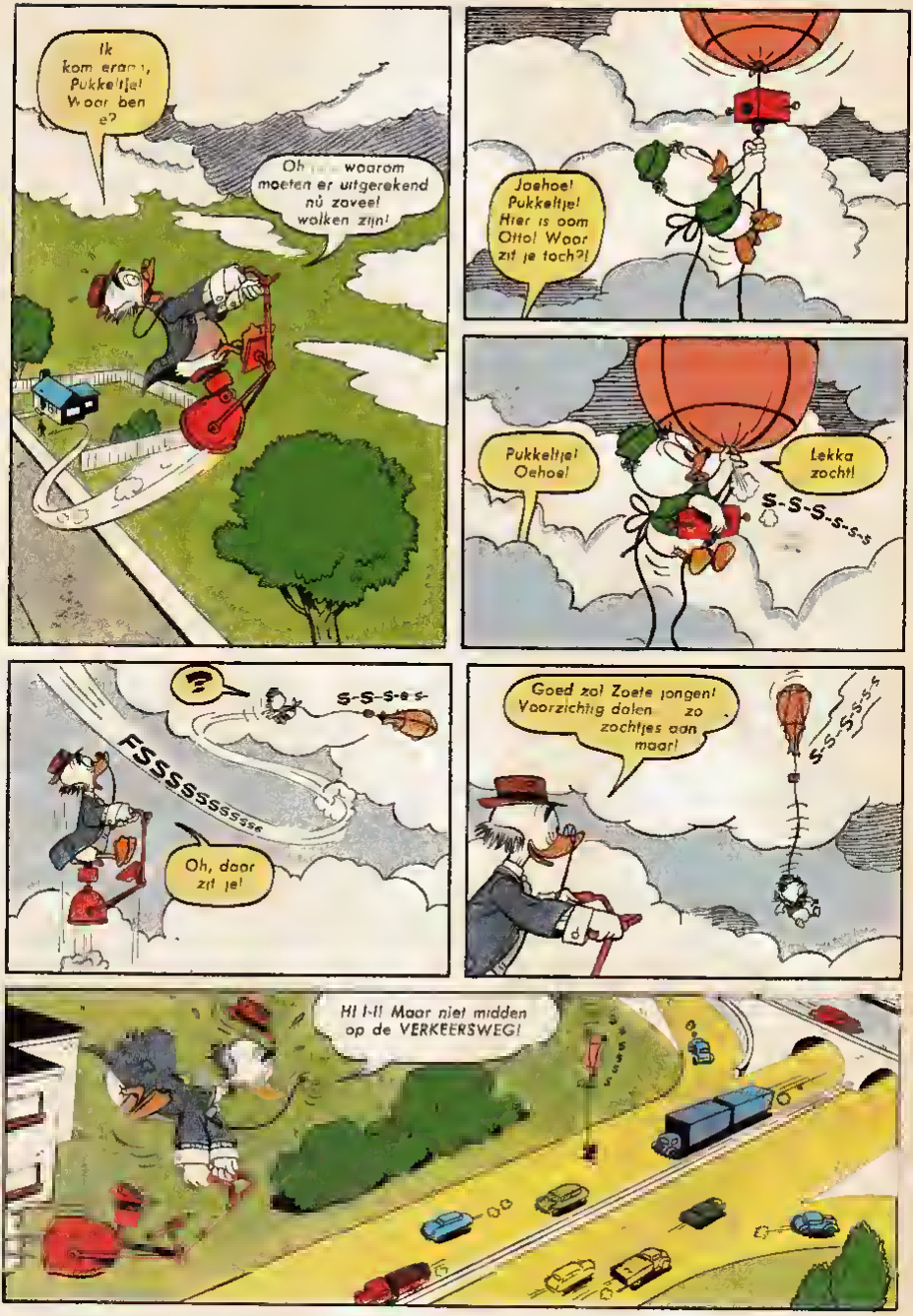
Ik kom eraan, Pukkeltje! Waar ben je?
Oh waarom moeten er uitgerekend nú zoveel wolken zijn!
Joehoe! Pukkeltje! Hier is oom Otto! Waar zit je toch?!
Pukkeltje! Oehoe!
Lekka zocht!
S-S-S-s-s-s
FSSSSSSSSSSSE
S-S-S-s-s-s
Oh, daar zit je!
Goed zo! Zoete jongen! Voorzichtig dalen... zo zachtjes aan maar!
S-S-S-S-S-S-h
HI I-I! Maar niet midden op de VERKEERSWEG!

Kijk uit! Het is nog maar een baby!
VERHUIZINGEN
HELP!
Stop! Kom terug eh kom naar beneden! U bent in overtreding!
Ben ik in overtreding als ik een kind red?
Waarom liet u hem op de weg komen? U hebt hem en honderden weggebruikers in gevaar gebracht!
En ikzelf dan!?
Later
Verschrikkelijk! U kunt professor Van Drakenstein en een onschuldig kind toch niet gevangen houden?
Maar, juffrouw ... dat doen WIJ niet!
POLITIE BUREAU
Hij wilde het ZELF!
Ik moest wel, Katrien! Het is hier tenminste veilig! En Fukkeltje weet echt niet dat hij in de gevangenis zit!
Hij denkt dat het een reusachtige box is!

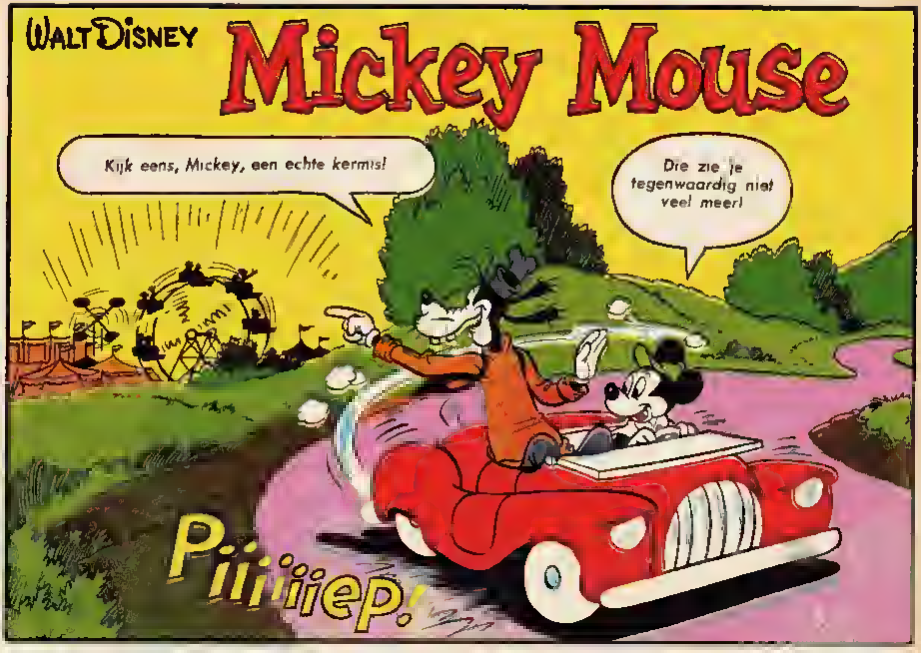
WALT DISNEY
Mickey Mouse
Kijk eens, Mickey, een echte kermis!
Die zie je tegenwaardig niet veel meer!
Piiiiiiep!

Laten we er maar eens een kijkje gaan nemen!
Ja, leuk! Laten we pret maken!

Dit doet me denken aan m n jeugd!
Ja, je voelt je net een kind!
SNOEP TENT

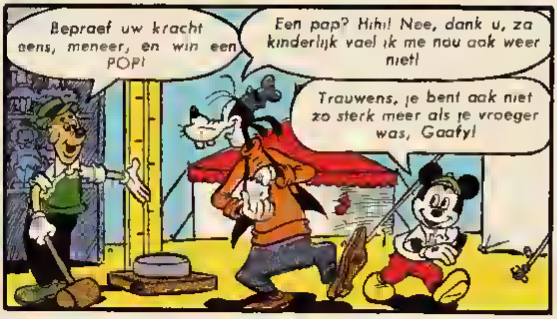
Bepraef uw kracht eens, meneer, en win een POP!
Een pop? Hihi! Nee, dank u, za kinderlijk vael ik me nau aak weer niet!
Trauwens, je bent aak niet zo sterk meer als je vroeger was, Gaafy!

Hé, wacht eens even, ik ben nog geen ouwe man!
Ik maakte maar een grapje, haar! Hihi!

Nou, ik zal je toch eens eventjes laten zien dat ik nog steeds verschrikkelijk sterk ben!
Gunst, Goofy, kun je niet tegen een grapje?

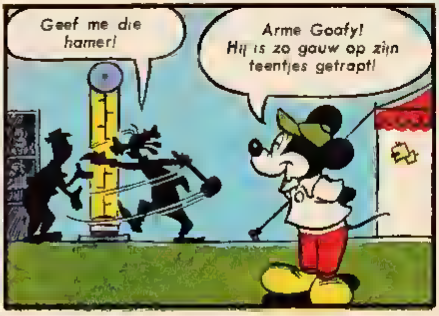
Geef me die hamer!
Arme Goofy! Hij is zo gauw op zijn teentjes getrapt!

Kijk uit!
En van je ene, tweeje, huppekeetje!

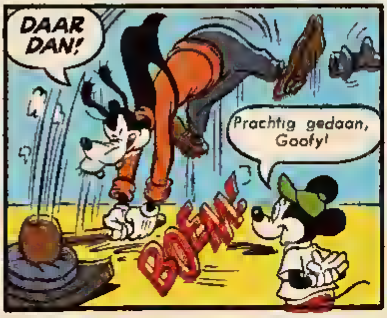
DAAR DAN!
Prachtig gedaan, Goofy!
BOEM!

Hé, dat is nog aardig gedaan voor iemand van uw leeftijd!
Huh?
FLOEP!

Ik snap er niks van!
Trek het je niet aan, Goofy! Ik heb het ook nooit gehaald!

Wacht eens even Ik geloof dat ik het heb!
Wat, spierpijn?

Nee . . die vent heeft met z n machine geknoeid! Hij zit natuurlijk vast zodat je de top niet kunt halen!
Huh?
ZZOEFF!

Ik begrijp best wat hij in z'n schild voert en ik zal daar eens even een stokje voor gaan steken!
Oe!!

Ik heb een plan! Wacht hier en kijk goed wat er gebeurt!
Maar Goofy
Die vent heeft gezien dat ik de kermis brandkast heb gekraakt!

Grutjes!
Gelukkig is dit maar een klein monnetje!

Hij staat vlak naast de tent! Ik kan hem door het doek heen slaan!
POP!
Oef!

Oooh Wat was dat?

Hé! Wat gaat er nou weer gebeuren?

En nu eens kijken waar de andere is gebleven!
Ik zal me maar rustig houden, misschien kom ik op die manier te weten wat dit te be tekenen heeft!

De kermis-brandkast? En hij is leeggeroofd! Natuurlijk hij dacht dat Goofy het over hem had!
Huh! Lieve help! Die andere vent is een homer goon halen!

Wat een mop! Ik dacht dat het politie agenten in burger waren, maar het blijken een paar dae-het zelf helden te zijn!

Nou, hae zit het, sla je nog af sla je niet?
Hm! Als ik me niet vergis, is die hamer gemaakt van licht hout, zodat je er nooit hard genaeg mee kunt slaan!

Hé! Kom terug met die hamer! Sto stil, lelijke dief!
Ik zal hem eens even aan Mickey laten zien!

Waar is Mickey nou gebleven?
En nu DIE vent nog!
Oh! Ik moet Goofy waar-schuwen!

HELP! POLITIE!
Kijk uit, Goofy! Geef mij die hamer!

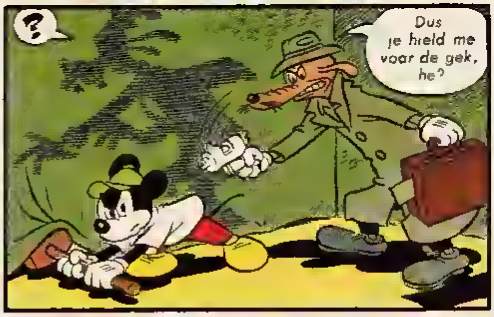
?
Dus je hield me voor de gek, he?

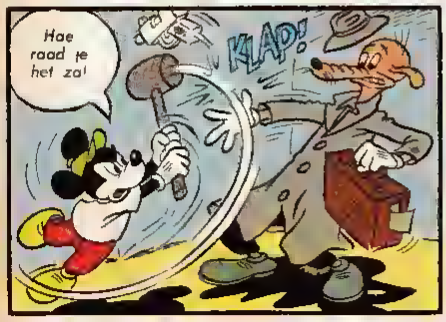
Hae raad je het zal!
KLAP!

He, wacht even op mij!
Kom terug!

Kijk uit, sheriff!
OEF!
Nee, sheriff, hij ging die kant op!
Grijp die vent, sheriff!
Huh?
Wachts!
Grijp DIE man!
?
Wacht eens eventjes!
Sheriff, grijp DEZE man!
Nou eh uh
Maar hij eh wie?
Denk maar niet dat je er zo af komt!
Wacht nou even!
En beweeg je niet!
STILTE!
Wil iemand me asjeblieft vertellen wat dit allemaal te betekenen heeft?
Later...
Nou, ik ben blij dat je dat zaakje voor me uit de knoop hebt gehaald, Mickey!
Haha! Tja, het was ineens allemaal wel een beetje verwarrend, hè, sheriff!?
BÖRVEN WAGEN

Ja, we waren allemaal in de war! Maar nu is alles gelukkig weer goed!
Nou en of!
Wat een geluk dat je me erop hebt gewezen dat mijn hamer werkelijk te licht was!
Tot ziens, Mickey!
Dag, sheriff!
KLENG!
Met die zware hamer raak ik ook eindelijk eens wat van die poppen kwijt! Ik heb er te veel!
Wacht maar, ik zal je wel helpen! Opzij, kinderen, hier komt Goofy, de krachtpatser!
OEPS!
TRIP!
KLONK!
AUW!
Je ziet, Mickey, er is niets aan, als je je hoofd maar gebruikt!

Als gevangene der Spanjolen heeft Stevijn het vlootplan der Watergeuzen aan hen prijsgegeven. Nu is hij er vandoor om de geuzen te waarschuwen en zijn fout te herstellen, hij toont zich wat je noemt

EEN KEREL VAN STAVAST

de geuzentrouw van Stevijn Hazehart

door TIM MARAN

VROEG in de ochtend bereikte Stevijn het Hoornicker Hop. Het woei nog fiks. Dansend en bonkend op de golven stoof de vlet over het grauwgroene water en toen zag Stevijn met een schok van ontroering uit de verre kustlijn de bekende contouren van Hoorn opduiken. Hij kreeg er een prop van in de keel. Maar meteen ook begon zijn hart onrustig te bonzen. Tja, wat nou? Kon hij zonder meer de haven invaren en bij de **Dolfijn** aan boord klauteren? „Dag schipper, terug van weggeweest ..." — Poeh, ze zouden 'm zien aankomen! Ja maar, wat dan? Opeens dacht hij aan Annemietje, het dochtertje van schipper Jan de Witte, en aan Mien, haar jonge vrolijke verzorgster. Misschien waren dat de enigen die 'm graag zouden terugzien — zolets voelde je met je hart. Zij zouden hem ook begrijpen als hij alles eerlijk opbiechtte. En dan kon Mien, die van aanpakken wist en op z'n tijd vreeslijk kordaat was, de schipper waarschuwen! Juist! Dat zou hij doen, dat was nog het beste!

Nu hij die beslissing had genomen, vond Stevijn het ook beter om niet de haven in te zeilen, maar kort aan het havenhoofd aan wal te gaan. Vast besloten koerste hij er op af, terwijl hij zijn ogen duchtig de kost gaf. Opeens miste hij iets. Het bezorgde hem een jeuk van spanning: er voeren geen wachtschepen voor de havenmond!

Er kwamen wel wat vissersboten naar buiten en er was leven genoeg op het havenhoofd, maar geen geuzenschepen te zien! Wel potjedekselnogantoe, wat zou dat te beduiden hebben? En toen, bij het ronden van het stenen havenhoofd kreeg Stevijn een nieuwe schok van verbaasde schrik: jawel, er lag nog een geuzenschip in de haven — en dat was waarempel de **Dolfijn** van kapitein Jan de Witte ook nog!

Stevijn had geen tijd om zich of te vragen wat er aan de hand kon zijn, want nou moest hij gauw handelen om eerdere herkenning te voorkomen. Hij stuurde de vlet levensgevaarlijk scherp onder de wallekant, terwijl hij met één hand het zeil omlaag deed ploffen. De bodem van de vlet schuurde en bonkte over onzichtbare stenen en het scheelde een haar of Stevijn was door een hevige schok overboord geslagen. De vlet werkte zichzelf muurvast op de stenen beschoeiing. Stevijn slaakte een diepe zucht van verlichting: het scheen dat niemand zijn levensgevaarlijke manoeuvre had gezien!

De muts diep over de oren getrokken en met gebogen hoofd, handen in de broekzakken om zich een onverschillige houding te geven en op blote voeten als een echte vissersknaap, ging Stevijn op weg naar het huis van de schipper. Hij had met zijn zenuwen te kampen. Och beden, hij hoopte maar dat hij niemand zou tegenkomen die hem kende. Het was ook gek om na dat enorme nare avontuur van Amsterdam zomaar weer in ja eigen oude vertrouwde stadje te lopen — hij had moeite zich voldoende te beheersen om niet telkens op te kijken.

Gelukkig ... ofschoon er heel wat volk op straat was, wist Stevijn onopgemerkt het huisje van schipper Jan de Witte te bereiken. Zijn hart deed wel raar toen hij ervoor stond, en zijn hand wilde haast niet de klopper bedienen. Maar vooruit, nu nog even doorbijten! Stevijn haalde diep adem en liet de klopper vallen. Hij hoefde niet lang te wachten. Achter de deur klonk het slepende geluid van naderende muiltjes. Een grendel werd weggetrokken en de bovendeur ging op een kiertje open. En toen: „Stevijn!!! Stevijn!!!" — de bovendeur werd met zo'n smak opengegooid dat Stevijn schielijk zijn hoofd moest terugtrekken om 'm niet in zijn gezicht te krijgen en het volgende ogenblik knelden twee frisse meisjesarmen zich om zijn hals en kreeg hij een pakkerd op zijn wang die klonk als

illustratie: HANS KRESSE

aarder een bedaarde huisvader. Een man die thuisbleef.

„Stevijn Costerszoon, " klonk zijn diepe zware stem. „Je bent dus terug. Kom nader." — „J-jawel, schipper . ," fluisterde Stevijn en schuifelde naar voren. De atem van de schipper klonk niet anders dan anders. Bovendien bleven Annemietje en Mien bij 'm. Dat gaf hem wat moed. „Je bent teruggekomen om mij iets te vertellen, zeun?" vroeg de schipper bedaard. Stevijn knikte heftig. Zijn keel deed pijn, zo'n prop zat erin. Hij kon er haast geen geluid uitbrengen. Maar zoetjesaan kwam hij op dreef. Hij dwong zichzelf niet over zijn woorden te struikelen en niet van de hak op de tak te springen in zijn haast om alle belangrijke dingen in één adem op te sommen. En terwijl hij vertelde, ging hij meer rechtop staan en hij sloeg zijn ogen naar de schipper op. Hij had erge fouten begaan, hij was laf geweest en een verrader, maar nou was hij gekomen om alles goed te maken, daar hoefde hij zich niet voor te schamen. En Stevijn verzweeg daarom ook niets. Hij maakte zichzelf niet mooier of beter dan hij was, hij verontschuldigde zich ook niet. Met open mond van ontzetting luisterden Annemietje en Mien mee, af en toe slaakten ze een verstikt kreetje van ontzetting. Annemietje klampte zich aan haar vader vast. Van het gezicht van de schipper was niets af te lezen. Maar toen Stevijn vertelde dat het vlootplan der geuzen bij de Spaanse admiraliteit bekend was, en daarna boe hij erachter was gekomen dat seinjeur Pieter den Hont een verrader was en dat hij de schuld moest dragen van alle nare gebeurtenissen van de laatste maanden en van alle mislukte vlootaanvallen der Watergeuzen — toen werden de kaken van schippar Jan de Witte vierkant en knobbelig en zijn ogen verdwenen onder de ruige wenkbrauwbossen.

Stevijn Hazehart loosde een diepe zucht, alsof hij zich van een ondraaglijke last had bevrijd. Hij maakte zijn rug heel recht en zei: „Dat was het, schipper." Nou mochten ze met 'm doen wat ze wilden, zijn geweten was weer schoon en hij was bereid om elke straf te ondergaan .

„Zie je wel, zie je wel . . ," builde Annemietje tranen met tuiten, terwijl zij aan haar vader bing. „Ik-ik wist 't wel dat 'r verraad aan boord heerste en dat papa er n-niets aan k-kon doen . . Wat een valserik — wa-wat een genieperik . . ." — „Stil, kind!" zei de schipper streng. „Mien, haal 'r weg! Ik moet rustig met Stevijn praten!" — „Jawel, schipper," zei Stevijn ferm. Maar obo, de schipper bedoelde helemaal niet wat Stevijn dacht — in tegendeel, nu was een klok. Beduusd en helemaal in de war, zo rood als een pioenroos, probeerde Stevijn zich te bevrijden. Maar wat was dat nou? Annemietje (jawel, het was Annemie) huilde zowaar! En niet alleen van vreugde om het weerzien, hoor, maar ook van écht verdriet, zij huilde alsof haar hartje brak en zij kneide haar armen zo stevig om Stevijns nek of ze 'm nooit meer wilde loslaten. Obo, en daar kwam nog iemand. Ook al een vrouwspersoons die haar handen verbaasd ineen sloeg omdat Stevijn terug was en hem bovendien een stel zoenen gaf waar zijn oren van tuitten. En ook Mien sloeg aan het snotteren dat bet een aard had. Wat was er toch allemaal aan de hand?

Nou, dat zou Stevijn gauw gewaar worden. Ze sleurden 'm aan zijn armen naar binnen, recht naar het achterkamertje, Mien deed de deur open — en daar stond Stevijn oog in oog met schipper Jan de Witte! — Och heden, zijn hart sloeg een tel over ven schrik, zijn knieen bibberden, hij durfde niet op te kijken. Anders had hij wel opgemerkt dat er iets niet in de haak was met de schipper. Hij zat wel in zijn stoel bij bet raam zoals hij altijd zat, breed, machtig en fier, een man waar gezag van uitstraalde — maar tòch was het de oude schipper niet meer. Niet meer de geduchte geuzenkapitein die er altijd uitzag dat hij zó, op elk ogenblik, kon uitvaren en klaar stond om te knokken- maar

het Stevijns beurt om met koelen van schrikogen te staan en zich de haren te berge te voelen rijzen van ontzetting. Het was allemaal veel, véél erger dan-te ooit had kunnen denken De verrader Pieter den Hont had zijn werk grondig afgemaakt. Zo was het gegaan: hij had dus vanaf het begin in het geniep tegen schipper Jan de Witte gestookt; dat de schipper zoveel fouten maakte en dat het eigenlijk zijn schuld was dat de geuzen de laatste tijd zoveel schepen en mannen verloren. Maar toen Stevijn weg was, in Spaanse gevangenschap in Amsterdam, had hij pas góéd zijn slag geslagen. Op welke manier dan ook was hij erin geslaagd om de admiraliteit in Enkhuizen te waarschúwen tegen „de ongehoorde fouten, al dan niet opzettelijk begaan" door Jan de Witte, kapiteln van de Hoornse geuzenvloot! En dat—— *„al dan niet opzettelijk begaan"* deed 't 'm: admiraal Cornelis Dircksz, die zich de laatste tijd toch al het hoofd brak over zoveel onbegrijpelijke ongelukken, nam de woorden zoals Pieter den Hont ze ook had bedoeld. hij begon zijn kapiteln in Hoorn te wantrouwen! Hij stuurde een „scheepsraad" van oude, beproefde oorlogsschippers, die de Prins van Oranje en het vaderland tot de dood getrouw waren, naar Hoorn om een onderzoek in te stellen. Zij werden niet veel wijzer; aan de ene kant wist Pieter den Hont hun in het geheim de meest verontrustende gegevens over kapitein de Witte te verschaffen, anderzijds stonden de schippers der andere schepen als één man voor hun kapitein; niet dat ze de ongelukkige gebeurtenissen konden verklaren, maar dat Jan de Witte een verrader zou zijn, néén, dat kon er bij hen niet in! De scheepsraad deed toen het enige ding wat logisch was: zij onthief kapiteln Jan de Witte tijdelijk van zijn bevel over de vloot en legde hem huisarrest op; dat wil zeggen: de schipper had zijn schip moeten verlaten en onder ede moeten beloven dat hij geen voet buiten zijn huis zou zetten voordat de zaak grondig was onderzocht en de scheepsraad een definitieve uitspraak had gedaan! — Nou, en daar zat hij dan, onmachtig zich tegen de aantijgingen te verdedigen, gegriefd en gekwetst tot op de bodem van zijn ziel, gevangene in zijn eigen huis... — Woedend schreeuwde Stevijn: „Wat gemeen! Da dat ze ú zo behandelen da-dat ze hij stikte er zowat in. Maar Jan de Witte liegde hem met strenge hand het zwijgen op. „De scheepsraad handelt naar eer en geweten, Stevijn! Zij weet niet beter. Wij hebben te maken met een uiterst sluwe vijand. Natuurlijk heb ook ik me het hoofd erover gebroken wie wel de verrader onder ons kon zijn, maar ik had op niemand het oog. Daarom was het ook zo erg dat jij verdween. Mij is gebleken dat de heren scheepsraden geheel ervan op de hoogte waren dat ik jou als mijn vertrouwensman naar admiraal Dircksz had gestuurd en dat jij niet was teruggekomen. Zij trokken daaruit de conclusie dat ik weliswaar mijn vlootplan via een postduif aan de admiraal had bekend gemaakt, doch tezelfdertijd jou naar de Spanjolen had gestuurd om ook hen in te lichten. Jij was spoorloos verdwenen en kon dus niet voor mij

de geuzentrouw van Stevijn Hazehart

getuigen" „Wa-wat gemeén!" kreet Stevijn onbeheerst.
„Zwijg, zeun, laat me uitpraten!" En Jan de Witte somde dingen op, te verschrikkelijk om waar te zijn. Maar helaas zij waren de volle waarheid! De geuzenvloten van het Noorderkwartier waren reeds uitgezeild. Weliswaar had de admiraal nu het vermoeden dat de Spanjolen alles van het vlootplan afwisten en had hij dit plan dus gewijzigd, maar naar wat Stevijn wist te vertellen over de Spaanse armada die op het IJ verzameld lag, en van de voorbereidingen die de vijand trof om een geweldige zeeslag te leveren, was het wel duidelijk dat de Watergeuzen hun ondergang tegemoet gingen. ! En dat was het verschrikkelijke: argeloos zouden zij in de hinderlaag lopen die de Spaanse admiraal Bossu ongetwijfeld voor hen zou uitzetten!
„Ma-maar, schipper," viel Stevijn hem weer in de rede, „weet u dat de *Dolfyn* nog op de ree ligt en niet is uitgevaren? Ik heb 'r daareven nog met eigen ogen gezien!" Triest knikte Jan de Witte het hoofd. „Jawel, Stevijn, ik weet het. Mien vertelde het me al, die gaat elke dag even kijken, want ik wil toch op de hoogte blijven. Weet je wat er nog meer is gebeurd? Seinjeur den Hont hebben ze, vanwege zijn ijver en zijn bekwaamheid, tot tijdelijke schipper van de *Dolfyn* benoemd. Maar nu begrijp ik ook waarom of de *Dolfyn* niet is uitgevaren. Dan zou Pieter den Hont tegen zijn eigen bazen moeten vechten en grote kans lopen zelf in de grond te worden geboord! Daarom heeft-tie met allerhande aannemelijke smoesjes het zover gekregen, dat de Hoorners zonder hem zijn uitgezeild!" — „Nou!" kreet Stevijn woedend. „Gaat u dan nu meteen aan boord en ontmaskert u die schurk! Laten we onmiddellijk naar die scheepsraad toestappen en de boel uitleggen!" Jan de Witte schudde langzaam en somber het hoofd. „De scheepsraad is terug naar Enkhuizen om de admiraal rapport uit te brengen. En ik..." Niet hij er met een diepe zucht op volgen — „ik ben door mijn eed aan huis gebonden! Ik kan er geen voetstap buiten zetten!"
„Maar het gaat om mensenlevens — 't gaat om onze vloot!" schreeuwde Stevijn. Hij was zo vertwijfeld, dat hij niet eens merkte wat een grote mond hij tegen zijn schipper opzette. Maar deze scheen het wel te begrijpen en zette hem niet op zijn nummer. Hij zei alleen, opstaande en zich in zijn volle lengte verheffend: „Neen, Stevijn — een gelofte aan God is mij heilig — die verbreek ik niet! Nimmer!"
„Maar . maar..." — „Geen maren! Ik dóé het niet!"
Stevijn kneep zijn lippen op elkaar. Zijn ogen schoten vonken, hij balde de vulsten
„Dan—" stootte hij eruit, „dan ga ik het doen!"
En vóór iemand iets kon zeggen, had hij zich omgedraaid en vloog hij weg.
„Stevijn!" kreet Annemietje, en „Stevijn!" bulkte ook schipper Jan de Witte's commandostem. Het enige antwoord was een driftig dichtsmakkende buitendeur.
De schipper staarde even roerloos voor zich uit. Toen beval hij, opeens heel levendig: „Haal mijn vechtjaarzen! Mijn boordwambuis! Mijn degenbandelier! Als die jongen heeft gedaan wat ie daarnet allemaal vertelde, zal ook dit hem lukken!! Het is een kerel van stavast!"

Heeft geuzenkapitein Jan de Witte gelijk? Zal Stevijn erin slagen de verrader te ontmaskeren en de vloot te redden? — Nu slaat het uur voor de ontknoping!

TOM POES en de JAKKERJEKKER

IK MOET TOM POES UIT DEZE KWADE OMGEVING WEGHALEN.
DIE HEEFT EEN SLECHTE INVLOED OP HEM.
WE GAAN DE BOEL EENS OP STELTEN ZETTEN!
TOM POES!
LUISTER NAAR DE RAAD VAN EEN OUDER EN WIJZER IEMAND. JE MOET NIET...
ACH, ZEUR NIET! OPZIJ!
DIT GAAT TE VER! IK TREK MIJN HANDEN VAN HEM AF! IK...HM...
MAAR HEER BOMMEL WIL TOM POES TOCH NIET AAN ZIJN LOT OVERLATEN...
TOM POES!!

OP HET POLITIEBUREAU DIENT MARKIES DE CANTECLER JUIST EEN AANKLACHT IN...
DUS TOM POES HEEFT U UITGESCHOLDEN VOOR BLEKE ZALF? HM; WANNEER WAS DAT?
VANMORGEN. HIJ JAKKERDE VOORBIJ OP EEN BROMMER. BOMMEL ZAT ACHTEROP...
VRROOOOOEM!!
RROOOOEM!!
...MAAR DAN WORDT HET GESPREK OVERSTEMD DOOR HET GELUID VAN VELE BROMMERS EN...
RINKEL
STENEN DOOR DE RAMEN!
NEE; HIER KAN IK TOM POES TOCH ECHT NIET VERDER VOLGEN!
POLICE
ZO! WAS JIJ DAT?!
IK?!
HOE KOMT U ERBIJ?! DAT DEDEN TOM POES EN ZIJN VRIENDEN!

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 118.131 (alleen voor post-abonnementen à ƒ 3,25 per 13 nummers. Abonnementsprijzen. **Nederland:** 25 ct. per week. Losse nummers 35 ct. **Nederlandse Antillen en Suriname:** ƒ 14.40 per jaar. **België:** N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen. Tel. 382380. P.C.R. 83405. Prijs 6 fr. **Overig Buitenland:** ƒ 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.
1965 Walt Disney Productions